

KINH CHÁNH PHÁP HOA

QUYỂN 3

Phẩm 4: TIN ỦA

Lúc bấy giờ Tôn-giả Tu-bồ-đề, Ca-chiên-diên, Đại Ca-diếp, Đại Mục-kiên-liên... được nghe pháp lớn chưa từng có, vốn chưa từng nghe và thấy Đức Thế Tôn thọ ký cho Tôn-giả Xá-lợi-phất sẽ thành đạo Vô thượng chánh chân, vừa mừng vừa sợ, phấn chấn, đều từ chỗ ngồi đứng dậy, đến trước chỗ Đức Thế Tôn, sửa y, để trần vai phải, quỳ gối, chắp tay chiêm ngưỡng Đức Thế Tôn mà trong lòng hân hoan, sáng suốt, thân tâm cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng, tâm trí chuyên nhất bạch Đức Thế Tôn:

–Kính bạch Đấng Đại Thánh! Chúng con đứng đầu chư Tăng, tuổi già suy yếu. Kính mong Thế Tôn cho chúng con được Niết-bàn. Tâm chí của chúng con vẫn mong cầu đạo Vô thượng chánh chân, nhưng sức tinh tấn của chúng con đã suy giảm, không thể kham nhận việc gì nữa. Như Lai trước đây giảng pháp, chúng con theo thứ tự ngồi an định trong chúng lắng nghe, không dám mỗi mệt hay nhàm chán. Lúc ấy Như Lai vì chúng con thuyết pháp. Chúng con đã được ở nơi Không, Vô tướng, Vô nguyện, cho đến các pháp của Phật, không tạo tác đối với tất cả pháp, ưa thích các việc làm của chư Bồ-tát, Như Lai đã nhiều lần khuyến khích giáo hóa chúng con nhưng chúng con đối với ba cõi chỉ muốn vượt qua, thường tự suy nghĩ cho rằng mình đã đạt được Niết-bàn. Nay tâm chúng con đã mỗi mệt. Lúc vừa nghe Thế Tôn chỉ dạy giáo nghĩa kỳ diệu chúng con đều chẳng có một ý niệm ham thích đối với Tuệ giác vô thượng. Thế mà nay Thế Tôn lại thọ ký cho hàng Thanh văn sẽ thành Chánh giác nên tâm chúng con rất bàng hoàng, kinh ngạc chưa từng có. Chúng con được lợi lành lớn, đã phải nỗ lực tu tập nên mới được nghe phẩm kinh như thế này. Chúng con theo chư Phật quá khứ thường được nghe pháp ấy nên khi vừa được nghe, chúng con như người được vô lượng ngọc báu, thỏa mãn chí nguyện mong mỏi. Chúng con hiện nay ở tại thế gian mà tâm vô sở úy, tiếng trống, nhạc vi diệu tự nhiên trỗi lên, ngọn đèn vĩ đại chiếu rọi khắp nơi, rừng cây Chiên-đàn tỏa hương ngào ngạt.

Bạch Thế Tôn! Chúng con há có thể kham nhận được pháp lớn mà Thế Tôn đã nói hay sao? Đó là điều chúng con xin thưa thỉnh.

Lúc ấy các vị Thanh văn cùng nhau thưa với Đức Phật:

–Thuở xưa có người con bỏ cha trốn đi lưu lạc đến địa phương khác sáu mươi năm, rong ruổi bốn phương tìm cầu cơm áo, luôn bị nghèo cùng khốn khổ, chẳng có chút tài sản nào. Người cha có việc đến địa phương ấy. Ông có vô số vàng bạc châu báu, thủy tinh, lưu ly, xa cừ, mã não, san hô, hổ phách chứa đầy trong kho, kẻ hầu hạ, xe cộ, voi ngựa nhiều vô số kể, quyến thuộc đông đảo, bảy báu đầy ắp, thu chi tiền bạc, trồng trọt cày bừa, khách thương buôn bán cũng rất đông đảo.

Người con nghèo đói phải đi khắp nơi làng mạc, thôn xóm, phố phường trong nước để xin ăn. Lúc ấy đang là mùa thu, ông trưởng giả giàu có đi vào thành xem xét các kho báu. Người cha, cùng con biệt ly đã lâu bỗng nhiên nhớ đến con, không biết con mình ở đâu. Ông tự nghĩ: “Ta có nhiều của cải đầy khắp gần xa mà lại chỉ có một mình. Nếu

mai này ta chết đi thì của cải ấy sẽ tiêu tan. Ta chỉ mong được gặp lại con ta, tha hồ cho nó sự ăn mặc và giao tài sản cho nó, ta sẽ an vui không còn lo nghĩ.”

Khi ấy người con nghèo khổ lần hồi đến nhà ông trưởng giả, đứng trước cửa nhà nhìn vào, từ xa trông thấy người cha ngồi trên ngai sư tử được làm bằng vàng bạc và các vật quý báu, có các Bà-la-môn và mọi người kính cẩn vây quanh, có rèm báu kết ngọc và người cha ngồi trong đó để sai bảo, cất đặt công việc cho mọi người trong các bộ phận. Dưới đất được rải đầy các thứ hoa quý, trăm ngàn muôn ức vàng dùng làm đồ dùng ăn uống. Người con nghèo thấy ông trưởng giả tư thế oai nghiêm như vậy nên rất sợ hãi, không biết vị ấy là ai, cho rằng người này là vua hoặc ngang hàng với vua, do dự không dám tiến bước, nghĩ vậy nên bỏ chạy thật mau.

Người cha trông thấy con lòng rất vui mừng, sai người hầu cận chạy theo gọi người con ấy quay về. Người con kinh hãi lăn xuống đất, nói với người theo bắt:

–Tôi không có xúc phạm gì đến các người, tại sao lại bắt tôi?

Người hầu dẫn người con đem về cho trưởng giả. Trưởng giả bảo:

–Chớ nên sợ hãi như thế. Ta vì con mà gây dựng sự nghiệp với những kho tàng đầy ắp. Cha con biệt ly đã lâu không gặp, ta nay tuổi già suy yếu, cha con tình sâu nghĩa nặng mới đem con vào nhà này.

Người cha không nói điều này với ai. Vì sao? Vì người cha biết ý chí con mình nghèo hèn hạ tiện, không biết phước lực của cha. Một thời gian lâu sau, người con tâm ý thông hiểu, sắc mặt an hòa, biết được tên mình và quen dần với các vật quý giá, vị trưởng giả liền nói:

–Đây chính là con của ta.

Rồi ông dùng phước tiện bảo người con:

–Nay con muốn làm gì tùy ý.

Người con nghèo khổ rất kinh ngạc như được sự chưa từng có, liền đứng dậy đi đến xóm nghèo tìm kiếm cơm áo. Người cha hiểu con nên dùng phước tiện bảo anh ta:

–Con cứ tự nhiên đến với họ.

Sau khi người con đến, vị trưởng giả lại sai người đến bảo với anh ta:

–Người hãy đến ngôi nhà kia, ở đây đang cần người đánh xe.

Vị trưởng giả cho anh ta voi, ngựa, sai tập làm quen dần với những việc tầm thường. Nếu có ai hỏi anh ta cũng đáp là làm người đánh xe. Người cha bảo con:

–Người phải điều khiển xe, ngựa và quản lý các vật báu trong nhà, tùy ý thích của người, ta sẽ ban phát cho. Người con muốn gì, người cha cũng chu cấp cho đầy đủ như lời đã nói. Khi ấy người con tập điều khiển ngựa, xe và quản lý rất kỹ lưỡng các châu báu và còn dạy dỗ cho những kẻ lớn nhỏ trong nhà. Người cha ở bên cửa sổ từ xa trông thấy con mình làm việc giỏi dang, ông liền cởi chiếc áo cũ đã mặc, tắm gội sạch sẽ, tay phải kỳ cọ, mặc y phục đẹp đẽ, đeo chuỗi ngọc quý, toàn thân sạch sẽ, sáng sủa. Ông bảo với đứa con:

–Từ trước đến nay con đã xây dựng được cơ nghiệp gì không? Vì việc gì mà bỏ ta đi nơi khác đến nỗi bị khổ sở đói lạnh? Ta đã già yếu rồi, nay thật tình khuyên con rằng đã đến lúc con nên cưới vợ, vui chơi, ăn uống để nối dõi phước nhà. Sản nghiệp ta đã tạo nhiều không kể xiết, đầy đủ đồ quý báu, con có biết không? Ta mong ngóng con đã nhiều năm qua, mà con lại đi thân cận với bạn ác nay mới quay về. Con phải trừ bỏ những thói quen tật xấu ấy. Ta có viên ngọc dạ quang minh vô cùng quý giá sẽ đem cho con, kẻ hầu hạ, tôi tớ nam nữ lớn nhỏ tùy ý con muốn, tất cả đều giao cho con. Ta luôn

thương nhớ con cũng như quốc vương may mắn gặp thái tử của họ.

Các vị Thanh văn cùng thưa Phật:

–Bạch Thế Tôn! Khi ấy người con nghèo khổ đã lìa xa gia đình hơn sáu mươi năm, trôi giạt khắp nơi, đến nhà trưởng giả mới gặp người thân, suy nghĩ trước và sau khi gặp cha, tâm đều nhớ hết những việc đã làm.

Khi ấy vị trưởng giả nằm trên giường bệnh, biết mình sắp chết mới bảo người con:

–Ta nay đã sức cùng lực kiệt. Con nên kế thừa sản nghiệp đồ sộ của ta. Tất cả tài sản kho tàng quý báu trong nhà, nếu con nhận lãnh, đem giúp đỡ những người nghèo thiếu, sử dụng tùy ý.

Người con nghe cha dạy xong vui mừng khôn xiết, nguyện sẽ thực hành không trái lời hứa. Người cha biết chí con nên thân hành dạy bảo, trước nghèo sau giàu càng thêm vui mừng, tôn kính thân thuộc, lễ bái các bậc Trưởng lão. Người cha ở trước vua, đại thần và mọi người tuyên bố:

–Xin các ngài biết cho, người này là con trai của tôi, do tôi sinh ra, tên đó họ đó. Con tôi đã bỏ tôi lưu lạc khắp nơi sáu mươi năm nay mới gặp nhau. Nó là con của tôi, tôi chính là cha nó. Bao nhiêu của cả, tài sản của tôi đều là của con tôi.

Người con nghe cha tuyên bố với mọi người lòng càng thêm vui mừng, tự nghĩ: “Ta đời trước có phước báo gì mà được lãnh kho tàng quý báu này?”

Các vị Thanh văn lại thưa:

–Bạch Thế Tôn! Ông trưởng giả giàu có ấy ví như Thế Tôn. Chúng Thanh văn Hữu học chúng con được gọi là con của Phật. Ngài cứu giúp chúng con thoát khỏi nỗi khổ trong ba cõi, như ông trưởng giả giàu có trở lại đưa đứa con thoát khỏi sự sống chết. Khi ấy, bạch Thế Tôn, Thế Tôn có vô số pháp bảo của bậc Thánh, dùng năm thần thông đoạn trừ màn ngăn che của năm ấm. Chúng con luôn tinh tấn tu tập theo giáo pháp ấy, đạt đến Niết-bàn cho là ấn chứng vi diệu, tinh tấn mong cầu không giải đãi, muốn được giải thoát tâm ý vắng lặng, nhờ tự thân tư duy thành thực nên đạt được rất nhiều. Nhưng Thế Tôn biết tâm lý chúng con vốn nương vào pháp thực hành, siêng tu thiền định và thường tin ưa, vì thấy chúng con lười biếng, tâm chí hạ liệt, không phân biệt, không có chí nguyện đối với kho pháp bảo quý giá của Như Lai, nên Thế Tôn đã dùng phương tiện chỉ cho chúng con thấy rõ kho tàng tuệ giác ấy, nhờ nó mà trừ được đói khổ và được trao ấn chứng vi diệu.

Kính bạch Thế Tôn! Ngày nay chúng con tuổi đã già, như Tôn-giả Đại Ca-diếp đây được Như Lai ấn chứng rất sớm là sẽ đạt đến giải thoát. Thế Tôn lại vì chúng con mà thị hiện giáo nghĩa trí tuệ lớn của Bồ-tát. Chúng con phụng hành và đem chỉ dạy cho mọi người. Như Lai đã hiển bày đức lớn đều làm cho chúng con được thể nhập giáo nghĩa Như Lai. Vì sao? Vì Thế Tôn đã khéo dùng tất cả phương tiện biết chúng con ý chí thấp hèn, không hiểu nổi giáo pháp sâu xa nên dạy hạnh Thanh văn. Chúng con sợ hãi các pháp trong sinh, già, chết ba cõi và các pháp sắc, thanh, hương, vị, xúc thô hèn, chỉ muốn tự độ mà không cứu độ tất cả chúng sinh, xa lìa phương tiện quyền biến, trí tuệ, đại Từ bi, thiền định Tam-muội, chỉ biết nhân tâm mà không thấy được căn nguyên của tất cả chúng sinh. Ví như kẻ nghèo cùng mong cầu cơm áo, người cha ân cần muốn đem đến an lạc cho con, nhưng người con không hề hay biết. Thế Tôn dùng phương tiện tùy lúc thị hiện nên chúng con không nhận thấy, nay mới tự biết mình chính là con Phật.

Chúng con đã được Phật xót thương ban cho đại trí tuệ. Vì sao? Vì chúng con tuy là con Phật mà lại hạ tiện, khiếm nhược. Đến khi thấy tâm chúng con hoan hỷ kính tin Bồ-

tát thừa nên Như Lai sau đó mới nói cho pháp lớn Đại thừa. Thế Tôn đã vì hai việc mà nói pháp ấy:

1. Vì chư Bồ-tát nên Như Lai hiện pháp cam lộ.

2. Vì hạng người thấp hèn, chí nguyện nhỏ nên Như Lai, khuyến khích, chuyển hóa họ đi vào giáo nghĩa vi diệu.

Ví như người con kia cùng cha biệt ly nhau đã lâu, trên đường từ xa trông thấy cha không biết là ai nên rất sợ hãi, dần dần về sau nhìn cách thể hiện uy nghi mới biết đó là cha mình. Phật cũng như vậy, chúng con không hiểu rõ pháp lớn của Bồ-tát, tuy là con của Như Lai, từ pháp sinh ra nhưng chỉ mong Niết-bàn, không có ý chí ngồi dưới gốc cây nơi đạo tràng hàng phục ma quân và độ thoát tất cả chúng sinh. Bọn chúng con tự cho rằng đã được giải thoát. Vì lý do đó nên ngày nay chúng con thấy, nghe mà chưa được thành tựu, không phải là bậc xuất gia, chưa trở thành bậc Sa-môn. Hôm nay Thế Tôn hiện các trí tuệ siêu tuyệt nên chúng con đã đạt được pháp trân bảo của Phật.

Đức Phật là cha, chúng con là con, cha con đồng một thể tánh, không có sai khác. Giống như vị trưởng giả khi sắp mạng chung, ở trước đại chúng tuyên bố cùng vua, quan, Bà-la-môn, trưởng giả và tất cả mọi người: “Hôm nay ta đem tất cả kho tàng châu báu để ban cho con ta.” Người con nghe xong vui mừng như được điều chưa từng có. Thế Tôn cũng như vậy, ban đầu dạy pháp Tiểu thừa tạm thời làm cho chúng con được an lạc, nhưng sau cùng Ngài vì bốn chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, tất cả chư Thiên và loài người mà hiển bày giáo nghĩa căn bản. Thế Tôn khéo dùng phương tiện thuyết pháp tam thừa, không hề có hai thừa, huống gì có ba? Các vị Thanh văn này đều sẽ thành Phật. Chúng con vô cùng hân hoan không kể xiết.

Khi ấy Tôn-giả Đại Ca-diếp nói lại kệ rằng:

*Chúng con hôm nay
Được nghe pháp âm
Ngạc nhiên vui mừng
Được chưa từng có
Vì thế cho nên
Tâm rất hoan hỷ
Lại biết Đạo Sư
Thanh âm êm dịu
Trân bảo tôn quý
Chứa nhóm thật nhiều
Tập hợp các báu
Ban cho chúng con
Chưa hề nghĩ đến
Cũng chẳng mong cầu
Được nghe pháp sâu
Tâm rất phấn chấn.
Ví như trưởng giả
Có một người con
Bé thơ không biết
Ngu si mê muội
Tự bỏ cha mình
Đi đến nước khác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trôi nổi xứ lạ
Gặp nhiều hiền nhân.
Khi ấy trưởng giả
Lo sâu nhớ con
Về sau nghe biết
Vội vã kiếm tìm
Đạo khắp mười phương
Lòng thường lo nghĩ
Cha con cách biệt
Đã sáu mươi năm
Thăm hỏi mọi người
Muốn được gặp con
Liền đến xứ khác
Vào thành lớn kia
Dừng chân ở đó
Xây dựng lâu đài
Đầy đủ trang nghiêm
Thọ lạc năm dục
Vô số vàng ròng
Và các châu báu
Của cải quý giá
Minh châu, ngọc bích
Voi, ngựa, cộ xe
Rất nhiều vô số
Gia súc trâu, heo
Gà, vịt, dê, lừa
Thu chi lời lãi
Buôn bán, cấy cây
Tôi tớ hầu hạ
Nhiều không kể xiết
Các sự tôn quý
Có vạn ức người
Lại được vua mến
Oai như quốc vương
Tất cả dân chúng
Kính trọng hướng về
Quan quyền thân thích
Ai cũng tôn trọng
Vĩ nhiều duyên có
Người đến tấp nập
Tìm kiếm rất đông
Không thể kể hết
Giàu mạnh như vậy
Mà luôn than khóc
Ta đã già nua

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chí lực suy yếu
Lòng thường suy nghĩ
Muốn được gặp con
Ngày đêm nghĩ nhớ
Không lúc nào nguôi
Hỏi nghe tin con
Lòng thêm phiền muộn
Con đại bỏ ta
Hơn sáu mươi năm
Kho tàng ta có
Tài sản lớn nhiều
Nếu ta chết đi
Ai người giao phó
Kế thừa cho ta
Người con ngu si
Nghèo cùng khốn khổ
Thường tìm cơm áo
Dạo khắp các nơi
Ưu lo suy nghĩ
Miệt mài khắp chốn
Tìm cầu dè sẻn
Phiêu bạt xa xôi
Tự lo sinh sống
Có khi được của
Lúc chẳng có gì
Khốn đốn tha hương
Ưu tư lo lắng
Bức xúc trong lòng
Gian lao khổ sở
Lần lượt trải qua
Đi không dừng nghỉ
Dần dần đi đến
Chỗ ở của cha
Quanh co lui tới
Tìm kiếm áo cơm
Từ từ tiến gần
Đến ngôi nhà ấy
Liền đến trước cửa
Từ xa trông thấy
Vị đại trưởng giả
Ngồi ngai sư tử
Đông người hầu hạ
Quyến thuộc vây quanh
Tiền của thu chi
Và đem bố thí

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Có rất đông người
Đi theo phục dịch
Hoặc người tính toán
Vàng bạc châu báu
Ghi chép giấy tờ
Phân phối từng ban
Thu chi riêng biệt
Tính toán ít nhiều.
Khi ấy gã nghèo
Thấy cảnh như vậy
Đứng qua bên đường
Quán sát họ làm
Tự thân suy nghĩ
Sao ta đến đây
Đây chắc là vua
Hoặc là thái tử
Nếu không sao vậy
Sẽ bắt trời ta
Nếu như không đi
Bị ép sai khiến
Suy nghĩ như thế
Người nghèo bỏ chạy
Đời không trọng nghèo
Chẳng ưa kẻ thiếu.
Khi ấy trưởng giả
Ngồi ngai sư tử
Xa thấy con mình
Thầm lặng vui mừng
Sai ngay người hầu
Đuổi theo giữ lại
Gọi kẻ nghèo kia
Đến đây ta gặp.
Người hầu vâng lời
Đuổi theo bảo rằng
Buộc người phải về.
Gã té xuống đất
Kính hãi nghĩ thầm
Vô cớ bị hại
Sao lại bị bắt
Họ muốn gì đây.
Trưởng giả giàu có
Thấy con ngã lặn
Thương xót con mình
Vô cùng hạ liệt
Cũng không tin rằng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

Ta là cha nó
Lại vẫn nghi ngờ
Không xét của cải.
Người cha phủ dụ
Nói với kẻ nghèo
Ta có vàng ròng
Cất chứa tại đây
Sẽ cấp cho người
Đủ thức ăn uống
Giữ gìn trông coi
Phục dịch các việc
Châu báu ta có
Bị hư cũ nhiều
Bỏ nơi như nhớt
Không ai sửa dùng
Người hãy tùy tiện
Lấy làm của riêng
Của cải ta nhiều
Không ai dùng hết.
Người nghèo nghe bảo
Những lời như thế
Bèn vội tới nơi
Vâng lệnh thi hành
Theo lời trưởng giả
Không dám trái lệnh
Liền vào trong nhà
Sửa sang các việc.
Khi ấy trưởng giả
Bên trong cửa sổ
Quán sát người con
Biết làm thế nào
Tuy là con ta
Mà quá hạ liệt
Chỉ biết tính toán
Điều khiển xe thôi.
Ông từ trên lầu
Đi xuống dưới đất
Cởi áo như bản
Thay đồ sang trọng
Đi thẳng đến chỗ
Làm việc của con
Bảo con đứng dậy
Cần làm việc gì
Ta sẽ cho người
Rất khó gặp người

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nhân đức bố thí
Xoa bóp chân ta
Rượu nồng ngon ngọt
Cấp cho thực phẩm
Giường ghé đồ dùng
Ngựa xe không thiếu
Lúc đó ta sẽ
Cưới vợ cho người.
Trưởng giả thông tuệ
Dần dà dạy bảo:
Con nên nhận lãnh
Các việc của ta
Ví yêu mến người
Tâm đừng nghi ngại
Người con lần hồi
Vào trong nhà cha
Buôn bán cai quản
Tính toán thu chi
Không để thiếu hụt
Ngày càng phát đạt
Đi tới đi lui
Răn dạy tôi tớ
Các món bảo vật
Ngọc sáng lưu ly
Đều đem cất giữ
Kho tàng trong nhà
Tất cả các chỗ
Đều biết tính toán
Suy nghĩ biết rõ
Lợi của tài sản
Nhưng vì ngu si
Riêng giữ kho nhỏ
Không bằng như cha
Ở tại bên ngoài.
Khi ấy già nghèo
Một mình suy nghĩ
Người khác không có
Kho báu như ta
Người cha biết được
Ý chí con mình
Nó tự cho rằng
Được giàu vô tận.
Liên gọi con đến
Tự thân dạy bảo
Ta muốn giao phó*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

Tài sản của ta
Nên bảo người rằng
Ta có tất cả
Vô số tài sản
Sinh hoạt buôn bán
Tụ tập mọi người
Trước mặt quốc vương
Trưởng giả, Phạm chí
Các bậc Hiền nhân
Sai người công bố
Lớn nhỏ gần xa
Đây là con tôi
Bỏ tôi trốn đi
Đến nơi nước khác
Tìm cầu ăn mặc
Vô cùng nghèo khổ
Nay mới trở về
Cùng tôi xa cách
Hơn sáu mươi năm
Nay đến nước này
Mới được gặp lại
Ở nơi thành ấy
Mà quên mất tôi
Nơi đây kiếm sống
Tự nhiên đến đây
Tài sản của tôi
Không thiếu thứ gì
Sản nghiệp hiện tại
Rất là đầy đủ
Tất cả đều đem
Giao phó cho con
Con sẽ giữ gìn
Cơ nghiệp của cha.
Người con vui mừng
Việc chưa từng có
Ta vốn nghèo nàn
Của cải tự đến
Người cha biết con
Ý chí thấp hèn
Được các kho báu
Ngày nay an ổn
Đấng Đại Đạo Sư
Giáo hóa chúng con
Chúng con thấp hèn
Vui ưa pháp nhỏ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật độ chúng con
Khiến được an ổn
Rồi Ngài thọ ký
Sẽ thành Phật đạo
An trụ nơi đây
Lập hạnh rất nhiều
Vô số Bồ-tát
Tuệ lực vô lượng
Chỉ bày phân biệt
Đạo lớn tối thượng
Ca ngợi các duyên
Muôn ngàn thí dụ
Chúng con được nghe
Là con Đức Phật
Nên gắng phụng hành
Đạo lớn tối thượng
Nơi đáng kiến lập
Cho người mất tuệ
Sẽ ở thế gian
Được thành Phật đạo
Vì Đấng Thế Tôn
Thực hành như thế
Nuôi dưỡng ủng hộ
Nơi giáo pháp này
Phân tích giảng nói
Tuệ nghĩa tối thắng
Rồi sẽ cảm hóa
Tất cả chúng sinh
Chỉ nguyện chúng con
Tâm nghèo suy nghĩ
Nếu như được nghe
Những lời Phật dạy
Không chịu phát khởi
Trí tuệ Như Lai
Thấy Bạc Tối Thắng
Tuyên nói nghĩa đạo
Trong lòng tự nghĩ
Đã được Niết-bàn
Không có mong cầu
Trí tuệ tối thượng
Nhờ nghe Thế Tôn
Chư Phật các cõi
Được ý hy hữu
Sinh tâm vui mừng
Nơi pháp vắng lặng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả vô lậu
Đã được dứt trừ
Sau được diệt độ.
Do tư duy này
Không thành Phật đạo
Nỗ lực tu hành
Siêng trừ kiêu mạn
Giáo nghĩa chư Phật
Vi diệu tối thượng
Chưa từng khuyên giúp
Chỉ trụ Niết-bàn
Cho là cứu cánh
Tối thắng trọn vẹn
Được pháp vô vi
Xả bỏ ấm, cái
Ngày đêm tinh cần
Tu pháp nghĩa không
Thoát khỏi khổ đau
Nã phiền ba cõi
Thế Tôn dạy bảo
Dùng các nhân duyên
Và các thí dụ
Đầy đủ các pháp
Diễn nói tối thắng
Thân sinh trí tuệ
Nếu như có người
Mong thành Phật đạo
Chúng con vì họ
Ban cho Pháp sự
Họ đạt nhưng con
Không thích bao giờ
Đấng Đại Đạo Sư
Khấp cõi thế gian
Quán sát tất cả
Những người như con
Lo sợ các việc
Làm cho lợi ích
Ân cần khuyên bảo
Khiến con tin ưa
Phương tiện quyền biến
Giống như người cha.
Ví như trưởng giả
Vô cùng giàu có
Biết chí con mình
Bần cùng hạ liệt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mới đem châu báu
Ban phát cho con;
Đấng Đại Đạo Sư
Nói pháp hy hữu
Phân biệt, chỉ bày
Khéo dùng phương tiện
Biết rằng chúng con
Chỉ thích thấp hèn
Điều phục tâm con
Mới ban pháp lớn.
Chúng con ngày nay
Đạt được vô lượng
Pháp chưa từng có
Như nghèo được của
Đức Phật giáo hóa
Được đạo quý báu
Các lậu đoạn trừ
Ngày đêm tu tập
Giới cấm, thiền định
Thọ trì giáo nghĩa
Tuân lời Đạo Sư
Nay con đã đạt
Đạo lớn Thế Tôn.
Quyến thuộc vây quanh
Tu hành tinh tấn
Nỗ lực ngày đêm
Phạm hạnh thanh tịnh
Nương Đấng Pháp Vương
Tuệ giác sâu xa
Mà được đầy đủ
Quả đức Vô thượng
Thành tựu vi diệu
Các lậu không còn.
Chúng con hôm nay
Mới là Thanh văn
Mới được nghe rõ
Phật đạo tối thượng
Được Phật hiển bày
Pháp âm toàn giác
Do đã được nghe
Vượt khỏi sợ hãi.
Hôm nay mới thành
Bậc Vô Sở Trước
Đem pháp ly thủ
Giảng cho chư Thiên

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thế nhân, ma vương
Và cho Phạm thiên
Tất cả quyến thuộc
Các loại chúng sinh
Khắp chúng hữu tình
Tạo lập tịch nhiên
Dứt bỏ sinh tử
Vô số ức kiếp,
Giáo pháp Phật giảng
Rất khó được gặp
Xét khắp thế gian
Không thể sánh kịp.
Ngày nay giác ngộ
Hết tội, giải thoát
Tu hành tinh tấn
Phấn chấn vui mừng
Chúng con quay về
Đảnh lễ bậc Thánh
Sở nguyện viên thành
Như cát sông Hằng
Thực phẩm, y phục
Nhiều đến vô lượng
Gường nằm, ngọa cụ
Thuần khiết sạch sẽ
Gỗ hương Chiên-đàn
Lấy làm nhà cửa
Đệm ngồi mềm mịn
Để trải lên trên
Nếu người tật bệnh
Vô số thuốc thang
Đem đến cúng dường
An trụ độ tận
Bố thí nhiều kiếp
Những gì đã chứng
Không bị mất đi
Pháp Phật cao xa
Vô lượng vô hạn
Đủ thần túc lớn
Kiến lập pháp lực
Phật là Đại vương
Kham nhận kiên cường
Thường tu kiên cố
An ủi khuyên dạy
Luôn theo đúng thời
Chưa từng buông bỏ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vọng tưởng phước hạnh
Nơi tất cả đời
Pháp Đấng Trung Tôn
Đều có lực lớn,
Như Lai tối thắng
Thắp đèn sáng lớn
Dạy rất nhiều người
Biết hàng chúng sinh
Tùy sức của họ
Bao nhiêu chủng loại
Điều họ ưa thích
Trăm ngàn nhân duyên
Tùy thuận mở bày,
Như Lai đều biết
Tánh hạnh chúng sinh
Tâm niệm người khác
Tất cả quần sinh
Vì nhiều lỗi lầm
Đưa đến đọa lạc
Đem pháp thị hiện
Đưa về tuệ giác.

M